

З доменного цеху на фронт, з фронту — назад на завод. Як ветеран-металург опанував нову професію

Після важкої контузії Едуард Аноtkін повернувся на завод «Каметсталь». Виконувати стару роботу він не міг, і ветерану допомогли опанувати нову професію — слюсаря.

56-річний Едуард Аноtkін із міста Кам'янське на Дніпропетровщині — спадковий металург у третьому поколінні, тренер з армреслінгу та важкої атлетики. На третій день повномасштабної війни він пішов до військкомату й став добровольцем. Служба Едуарда тривала рік, поки після контузії бійця не демобілізували. Тепер він ветеран, який зміг повернутись до праці та цивільного соціуму, хоча через контузію йому довелося пройти перекваліфікацію та опанувати нову професію.

До фронту Едуард працював у доменному цеху на заводі «Каметсталь». Нині — на тому ж підприємстві на посаді слюсаря 5-го розряду.

Едуард Аноtkін — один зі 119 ветеранів, залучених на підприємстві. Загалом у групі Метінвест на різних підприємствах працює 518 ветеранів, з яких 482 пройшли перекваліфікацію чи перенавчання і здобули новий фах.

Спадковий металург

Едуард Олександрович — металург у третьому поколінні. У Кам'янському (до 2016 року — Дніпродзержинськ) жили кілька поколінь його родичів. На заводі «Каметсталь» працював ще його дід, потім — батько, який віддав підприємству 35 років життя.

Завод "Каметсталь"

Розташований у місті Кам'янське Дніпропетровської області. Металургійне підприємство повного циклу. Спеціалізується на виробництві безперервної заготовки, фасонного й сортового прокату, зокрема арматури, катанки, куль та профілів. «Каметсталь» — єдиний у світі виробник катаної осьової профільної заготовки: напівфабрикату, який використовується для виготовлення залізничних осей. У 2024 році заводу «Каметсталь» виповнилося 135 років. Раніше завод мав назву Дніпровський металургійний комбінат. У 2021 році разом із Дніпровським коксохімічним заводом увійшов до складу групи Метінвест.

Після школи Едуард пішов навчатися на помічника машиніста локомотива. До армії та після неї працював за спеціальністю. Потім став металургом, як дід та батько. Працював у залізничному цеху та управлінні охорони комбінату, останні п'ять років перед повномасштабною війною працював у доменному цеху.

Крім стажу металурга, він має і понад 25 років педагогічного досвіду: з 1992-го по 2000 рік працював тренером з армреслінгу, важкої атлетики та гирьового спорту в місцевому спортивному комбінаті та училищі. Згодом суміщав роботу тренера з працею на заводі. Має статус ветерана праці.

«Коли почалася Друга світова війна, мій дідусь не поїхав в евакуацію разом із заводом, і його розстріляли німці. В місті вбили німецького офіцера, і за це розстріляли всю вулицю, де він жив. Тому ще від початку війни я казав, що нікому не вдасться відсидітися», — розповідає ветеран.

Я просто знав: якщо вони сюди прийдуть, я маю бути зі зброєю. Бо з досвіду своєї сім'ї знаю, що може статися».

Захисник-доброволець

Вже на третій день повномасштабного вторгнення Аноткін пішов до військкомату. Він одразу потрапив до Кам'янського окремого батальйону територіальної оборони, де його призначили командиром стрілкового відділу. А в травні поїхав воювати на Донецький напрямок. Дружина була проти його рішення, але чоловік робив своє. Попросив лише подбати про його матір, яка потребувала догляду. Їй про те, що пішов воювати, не зізнався.

«Вона досі не знає, що я був у війську. Бо завжди переживала за мене. В дитинстві після кожних батьківських зборів до лікарні потрапляла. Звісно, я її завжди обманював. Коли в травні нас вивезли на Донецький напрямок, збрехав, що направили чергувати від заводу як охоронця в Дніпропетровську лікарню, і тому я не зможу часто дзвонити й приїжджати», — згадує Аноткін.

Ветеран каже, що «подих війни» він відчув ще у 2014-му. Був готовий до війни, хоча до кінця не міг повірити, що росія піде на це.

«Я завжди знав, що диму без вогню не буває. Одна справа, коли відбувається ультралівий чи ультраправий мітинг. А коли ти бачиш, що твій опонент пішов на крайні заходи, де вже йде смерть, то на цьому не зупиняються», — вважає ветеран.

У перші дні війни, зізнається Аноtkін, чекав боїв у місті з дня на день. Думав, що росіяни дуже швидко дійдуть і до Кам'янського.

У нас було буквально по два магазини набоїв, але всі хлопці були готові зустрічати ворога з коктейлями Молотова», — згадує перші дні в теробороні Аноtkін.

«Я чекав, що через три-чотири дні від початку вторгнення в місті буде бій. Не думав, що вони зламують зуби об наших захисників. Припускав, що, можливо, це буде щось на кшталт бою під Крутами (бій, що відбувся 1918 року біля залізничної станції Крути між 4-тисячним підрозділом російської червоної гвардії та загonom із київських курсантів і козаків «Вільного козацтва», що загалом нараховував близько 500-600 бійців — ред.), не більше. Ми вистояли, бо піднялася вся країна. Коли я ще в Кам'янському стояв на блокпостах, люди несли нам останнє: теплі речі, їжу, ліки. Це була спільна трагедія. Я так собі думав: тільки за це варто помирати, бо згуртувалася вся країна», — каже захисник.

Поранення і демобілізація

Про службу на Донецькому напрямку Аноtkін не розповідає багато. Перші місяці були важкими. Росіяни постійно «крили» з різних видів зброї, а наші не могли відповісти, бо просто не мали чим: зброї та снарядів не вистачало. Там же Едуард Олександрович і отримав контузію. Але реабілітацію не пройшов: в його підрозділі бракувало людей, і він щоразу повертався до своїх.

Лікарі казали, що після контузії треба було 30 днів побути на реабілітації, і тоді, можливо, таких наслідків не було б. А я за три дні знову пішов «на нуль» — набрав пігулок і пішов».

Потім ветеран знову потрапив до лікарні. Тоді вже лікарі виявили проблеми з серцем і сказали, що переніс на ногах інфаркт.

«Відправляли знову на реабілітацію, я два дні побув — і знову повернувся на фронт. І це вже, так би

мовити, був «контрольний» по моєму здоров'ю», — розповідає ветеран.

Аноткіна демобілізували в травні 2023-го, виявивши патологію головного мозку під час чергового потрапляння до лікарні. Лише після цього ветеран погодився на повноцінне лікування.

Перекваліфікація і нова робота

Після виписки Едуард Олександрович вже не міг повернутися на попереднє місце роботи в доменний цех — не дозволяло здоров'я, давалася взнаки контузія. Йому запропонували пройти перекваліфікацію і стати слюсарем.

Навчання за новою спеціальністю тривало п'ять місяців. На запитання, чи важко було опанувати нову професію, ветеран жартує, що це все одно легше, ніж армійський побут. Так само описує й адаптацію до мирного життя.

Едуард Аноткін став слюсарем, тобто фахівцем, який складає, регулює та ремонтує машини й механізми

«Порівняно з тим, що відбувається в армії, це все — дрібниці. Чого мені плакатися? Мені дзвонять мої товариші по службі, питають: як твоє здоров'я? А я кажу: хлопці, це мені треба запитати, як у вас там? Тут все добре. Я ні на що не можу скаржитись», — каже ветеран.

Підтримка колег

Нинішній керівник ветерана — начальник цеху мереж та підстанцій Віктор Болотов — характеризує Едуарда Олександровича як цілеспрямованого та відповідального працівника.

«Він мені сподобався одразу, бо є прямою і відвертою людиною. Молодь зараз важче розхитати до роботи. А з Едуардом у нас одразу виникло взаєморозуміння, бо людина він зріла і з досвідом. У нього була велика зацікавленість у самореалізації, золоті руки. Будь-яку роботу, за яку він береться, завжди виконано на п'ять із плюсом. Я дуже задоволений ним. У нашому цеху є ще один ветеран, і моє особисте відчуття, що ці люди змінять країну, й це буде інше суспільство. Це зовсім інший рівень ставлення до роботи, інші цінності, вони більш відповідальні», — розповідає керівник.

За словами Віктора Олеговича, перекваліфікацію на підприємстві може пройти будь-хто — було б бажання.

«У нас були випадки, коли приходили жінки з освітою кухара-кондитера, а ставали електриками», — каже начальник цеху.

«Я стараюсь давати людям можливість показати себе, реалізуватися. Тому було б бажання, а навчити всього можна. Ми даємо й теоретичні знання, і практичний досвід. Тут, на підприємстві, процес навчання відбувається значно швидше», — розповідає Віктор Болотов.

Повернення до життя після фронту

Як зазначає директор із персоналу та соціальних питань «Каметсталі» Іван Голтвенко, сьогодні кожен має

розуміти, що не ветеран підлаштовується під соціум, а соціум повинен допомогти ветерану повернутися до життя поза лінією фронту.

«Спілкуючись із ветеранами, які поверталися на підприємство, ми розуміли, що важливо надати їм можливість адаптуватися до іншого життя, зрозуміти, що змінилося за час їхньої відсутності, й допомогти звикнути до іншої реальності. Сьогодні ми навчаємо керівників і колектив, як важливо не травмувати, не бути нав'язливими, не ставити питань, які ранять, не нашкодити. І розповідаємо, що саме потрібно для комфортної соціальної адаптації тих, хто повернувся», — говорить директор із персоналу.

На заводі тримають зв'язок і з тими, хто перебуває на службі, та їхніми рідними. Мобілізованих працівників забезпечують бронежилетами, касками, зимовими комплектами. Їхні сім'ї — продуктовими й гігієнічними наборами.

«Залучаємо працівників до збору допомоги для наших захисників — це й солодощі, й ліки в холодну пору року, й допомога в придбанні спеціалізованого обладнання, здавання крові та плазми. Якось один із ветеранів зізнався, що найбільше на фронті його серце й душу гріли малюнки дітей. Тому, передаючи посилки для захисників, ми продовжуємо їх туди класти. Нещодавно молодий захисник Микита, який отримав посилку, написав: дякую за малюнки», — ділиться Іван Голтвенко.

Едуард Олександрович має статус ветерана праці. Тепер він ще й ветеран найстрашнішої з часів Другої Світової війни

Долучається до збору допомоги для військових на фронті й ветеран Едуард Аноткін. Завдяки програмі перекваліфікації та підтримці колег він зумів бодай частково адаптуватися до життя в тилу. Історія Едуарда — це не лише приклад успішної реінтеграції ветерана, а й свідчення того, наскільки важлива підтримка соціуму захисникам, що повертаються з «нуля».

|

[Liga.net](https://liga.net)

<https://metinvestholding.com/ua/media/news/z-domennogo-cehu-na-front-z-frontu-nazad-na-zavod-yak-veteran-metallurg-opanuvav-novu-profesiyu>